

Bogatstvo je u davanju

Njegova životna priča neodoljivo podseća na neku modernu bajku. Rođen u siromašnoj radničkoj porodici, na vreme je shvatio da je samo on krojač svoje sreće. Od malih nogu je vredno i pošteno radio, intuicijom talentovanog preduzetnika pametno ulagao i uspeo ono o čemu retko ko može i da sanja - da u velikoj Nemačkoj stvori sopstvenu imperiju. Za razliku od mnogih novopečenih bogataša nije se pokondirio, niti je zaboravio odakle je došao, već se trudio da nešto učini i na dobrobit svog rodnog mesta. I što je najbitnije, ostao je neposredan, prizeman, srdačan i uvek raspoložen za pomoć svojim sugrađanima. Iz navedenog se može zaključiti da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila Saša Nikić, neuporedivo poznatiji kao Merac.

Saša Nikić, rođen je 14. jula 1972. godine u Beogradu, od majke LJubice i oca Vladimira. Detinjstvo i ranu mladost proveo u Starčevu, gde je i završio osnovnu, a potom u Beogradu i školu za mašinbravara. Nakon odsluženja vojnog roka, pre dvadesetak godina, otišao je na mesec dana kod tetke u Nirnberg, ali izgleda da su mu se "osladile" nemačke marke, pa se to "malko" odužilo. Sve do danas...

Kako je odrastao mali Merac?

- Odrastao sam u prilično skromnim uslovima. Roditelji su bili siromašni, ali su se trudili da mi na sve načine ulepšaju detinjstvo - pokojni otac je bio zaposlen u "Gaju", gde su plate uvek bile male, majka je radila sezonske poslove na njivi preko zadruga. Nisu bili strogi, a ni ja nisam pravio neke velike nestašluke. Najpre smo živeli u Baštenskoj, gde sam se družio sa braćom Minić -Moljcem i Ratkom. Vreme smo provodili, kao i sva deca u ono vreme, uz fudbal, žmurke, klis... Odlazili smo i na kupanje na Levak ili na Dunav. Ipak, od svega sam najviše voleo da igram klikere, a glavni rivali su mi bili braća Mrković i Zeka Kovačević. Dok su ostali preferirali staklence, ja sam obožavao mermerce. Odatle i nadimak Merac, koji mi je ostalo do dana današnjeg. Sa nekih dvanaest godina smo se preselili u Proletnju ulicu, pa se malo i društvo promenilo.

Škola...

- Sve u svemu, bio sam obično i prosečno dete, što se nastavilo i u školi. Učiteljica mi je bila Lela, koju pamtim po strogoći, batinama i čupanju kose. Kada smo prešli u više razrede, odeljenski starešina nam je bila nastavnica istorije Vuka, koja je bila savim drugačija i uspevala da nas vaspitava na jedan mnogo plemenitiji način. Ali i tada je bilo onih koji su nas smirivali nepedagoškim metodama, poput Pere ili Vlaste. S druge strane, i mi smo pravili razne smicalice i ujdurme. Najviše sam se družio s Potićem, Fantomom, Škrbom, Markom Šicem i Petrom Andrejićem, s kojim sam i danas u dobrim odnosima. Bilo je to, zaista, lepo i bezbrižno vreme, iako sam, podsećam, živio u nemaštini. Pamtim kao da je juče bilo kada je asfaltirana Baštenska ulica. I, dok su sva deca ushićeno hodala po novom putu, ja sam išao trotoarom, uz kuće, kako bih prikrio pocepane cipele.

Prve šljake...

- Upisao sam srednju mašinsku, a nevolja je što je sa mnom u odeljenju bio dvadeset jedan Starčevac. I to sve sama elita - Kilki, Moljac, Ratko, Zolja... Nažalost, retko ko iz te generacije je i završio tu školu, jer je atmosfera bila sve samo ne takva da bi se nešto naučilo. Ni ja nisam dugo izdržao - oko tri, četiri meseca - i već sam se ispisao. Kasnije sam, ipak, u Beogradu stekao diplomu mašin-bravara. U međuvremenu sam već uveliko radio po selu, ne birajući poslove: brao duvan, krunio kukuruz, prodavao lubenice... Bilo je zaista različitih "poslodavaca" - kod nekih nisam dobio čašu 'ladne vode, a nekima skidam kapu. To iskustvo me i danas, kada sam u sasvim suprotnoj situaciji, podseća na to kako treba tretirati ljude. Jednostavno, dobar radnik se mora poštovati, a neradnik sankcionisati.

Momčenje...

- Zbog toga što sam rano počeo da radim, vremenom sam mogao sebi da priuštim i neka sitna, ali i neka, ne baš sitna zadovoljstva. U ono doba, to je sasvim sigurno bio motor marke "apen". Društvo mladih "bajkera" su činili i Vlada Bogdanov i Dejan Pećanin, a tokom par leta prokrstarili smo bukvalno sva sela u okolini. Bilo je tu svega - od ludog provoda, bezopasnih udesa, do poneke tuče, jer se "domaćinima" nije mnogo dopadao naš vozni park, pa su nam iz zavisti pravili razne sačekuše. Ubrzo je taj opušteni život naglo prekinut, jer sam se prijavio za služenje vojske. Dug prema domovini odužio sam u Ohridu, "zakačio" poslednju generaciju Slovenaca i Hrvata i bio graničar na karauli prema Albaniji. Kada sam se "skinuo" sa činom mlađeg vodinka, mislim da se već bukvalno sutra zaratilo, pa me je LJuba Tanev "ljubazno" pozvao da se javim u rezervu. Neko vreme sam proveo u Pančevu i Crvenki, gde sam spavao u nekoj štali, a završio sam u Borovom Selu. I nije bilo tako loše... Nisam direktno bio izložen ratnim dejstvima, jer sam kao šef kuhinje bio u pozadini.

Nemačka...

- Kada sam se vratio s ratišta, nakon što sam se 28. avgusta dobro proveo na slavi Bavaništu, narednog dana sam se vozom zaputio u Nemačku, tačnije u Nirnberg, kod tetke. Kako je teča imao fabriku, najpre sam radio kod njega, potom i na raznim gradilištima, a vikendom sam konobarisao u jednoj srpskoj kafani, gde sam zarađivao veliki novac. Uporedo s tim, privikavao sam se na tamošnji život i savladavao jezik, koji je mnogo lakše razumeti, nego govoriti. U međuvremenu se kod nas zaratilo, uvedene su nam vize, pa sam odlučio da ostanem ilegalno. Budući da su kontrole bile rigorozne, dva puta sam im za dlaku umakao, bukvalno bežeći s gradilišta. U jednom momentu, kada su mi se tetka i teča razveli, nisam imao gde da stanujem, pa sam se seljaka od prijatelja do prijatelja. Jedan od njih, koji mi je najviše pomogao, danas mi je kum. Za pet godina koliko sam tamo živio i radio na crno, otac me je jednom posetio, a majku nisam video sve do 1996. kada sam se prvi put vratio u Srbiju. To je trajalo sve dok nisam, baš u "mojoj" kafani, upoznao buduću suprugu. Biljanu, koja tamo rođena. Venčlali smo se posle dve godine zabavljanja. Imao sam problem da uopšte napustim Nemačku, zbog tog ilegalnog statusa. Na sreću, jedan prevoznik me je velikodušno prošvercovao bez pasoša, pa ispada da dotad uopšte nisam ni bio u najbogatijoj evropskoj zemlji. U avgustu 1996. sam se konačno oženio, sačekao nekoliko meseci proceduru, a kako sam dugo radio kod jednog našeg čoveka iz Čuruga, to sam i nastavio po povratku. Tri godine kasnije sam se osamostalio. i otvorio firmu koja se bavi građevinom, enterijerima, gipsarijom... Danas u njoj radi dvadesetak radnika, raznih nacionalnosti - Srba, Nemaca, Bugara... Pre neku godinu ušao sam u partnerstvo s izvesnim Nemcem Vinfridom, vlasnikom jedne od najjačih građevinskih

kompanija, gde ujedno i radim kao inženjer, a od prošle godine posedujem 15 odsto akcija.

Ovde i tamo...

- Nemci su neverovatno pedantan i pošten narod. Veoma su sistematični, dosledni i uvek se drže dogovorenog. U početku sam izbegavao da se družim s njima, najviše zbog nepoznavanja jezika, a kasnije sam to promenio i od njih mnogo naučio. Kada sam prištedeo neki novac počeo sam da ovde kupujem zemlju, a pre petnaestak godina odlučio sam da radim sa skelama. Malo po malo, i došao sam do oko četrdeset hiljada kvadrata i nivoa da sklapam poslove po celoj Srbiji. Većinom je to teška industrija, pa su moje skele "učestvovala" u izgradnji "Fijata", "Rafinerije", cementara, hidroelektrana... Renovirao sam nekadašnju "Opatiju", otvorio moderan objekat i tek planiram da u njega investiram. Iako je došlo do poboljšanja poslovne klime, i ovde dalje ima mnogo problema. Pre svega, kako naći ljude koji hoće da "zasuku rukave", bez obzira što na sve strane kukaju kako im niko ne nudi posao. Svi bi da "čape" pare na lak način, ali to vreme je odavno za nama. U Nemačkoj je tako nešto nezamislivo, cene se samo rad, red i disciplina i u tu je suština njihovog konstantnog razvoja. Ko god hoće vredno da radi, uvek ima posla i perspektive. Takođe, ako se nešto dogovori, nema sile koja će to promeniti, dok je ovde suprotno. Uprkos svemu, zbog privrženosti prema Starčevu, odlučio sam da ulažem u rodno mesto, a cilj mi je da sugrađanima obezbedim još radnih mesta.

Dok smo svedoci da raznim takozvanim i samozvanim gazdama, koje su se nafatirale na grbači ovog naroda, ni na pamet ne pada da i jedan dinar, ulože u neke plemenite namene, Merac je izuzetni lokal-patriota i neko ko shvata da je bogatstvo u davanju. U poslednjih desetak godina pomaže mnogima -od fudbalera, do folkloraša. Nedavno je, recimo, poklonio dresove pančevačkom "Dinamu", a uskoro će ponovo prijatno iznenaditi igrače "Borca".

Starčevo, danas?

- Zahvaljujući angažovanju ekipe, koju predvodi Petar Andrejić, Starčevo je uznapredovalo krupnim koracima. Bespredmetno je i nabrajati sve što je urađeno, Kad god mi obaveze dozvaljavaju, ovde sam i istinski uživam u svemu tome.

Tako govori ovaj uspešni i humani Starčevac i sugrađanima poručuje:

- Da vredno rade i budu mnogo društveniji.